

גמ"ר 3435/10/14 - מדינת ישראל נגד שלמה מזרחי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 יוני 2015

גמ"ר 3435-10-14 מדינת ישראל נ' מזרחי

בפני	כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר
מדינת ישראל	מאשימה
נגד	
שלמה מזרחי	הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן	

גזר דין

הנאשם הורשע לפי הודאתו בעבירה של גרם מוות ברשלנות- עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז-1977, בצירוף עם סעיף 64 וסעיף 40 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי כתב האישום, ביום 30.07.14 בשעה 12:45 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג מלגזה ברחוב שוקן בתל אביב, מצפון לדרום.

הנאשם נהג במלגזה בנתיב הימני מבין שני נתיבים בכיוון נסיעתו, והתקרב בנסיעה רציפה, אל מעבר-החצייה המסומן על פני הכביש והמופרד בשטח הפרדה, הממוקם מיד בסמוך לאחר צומת הרחובות שוקן-בר יוחאי.

באותה העת, מזג האוויר היה נאה, הראות הייתה טובה והכביש היה תקין, נקי ויבש. שדה הראייה היה פתוח לפניו למרחק של 70 מ'.

אותה עת, עובר להתרחשות התאונה, הגיע מקצהו המזרחי של מעבר החצייה - המנוח, גבריאל ציצואשבילי יליד 1931, וחצה את הכביש בתוך תחום מעבר החצייה, או בסמוך לו, משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת המלגזה, כשהוא אוחז בלוח פלסטיק.

הנאשם שנסע ברחוב לכיוון דרום, לא הבחין באף שלב במנוח אשר חצה את מעבר החצייה, המשיך בנסיעתו ופגע במנוח, אשר הספיק לחצות 5.50 מ' מרוחב מעבר החצייה, עם צידה הימני של המסגרת, הממוקמת בחזית המלגזה.

כתוצאה מעוצמת הפגיעה, הוטח גופו של המנוח על מעבר החצייה הוא הובהל לבית החולים איכילוב, עם פגיעת ראש קשה, ויממה לאחר מכן נפטר כתוצאה מהתאונה.

התאונה ומות המנוח, נגרמו כתוצאה מרשלנותו של הנאשם כמפורט להלן:

א. הנאשם לא היה ערני למתרחש בדרך ולא הבחין במועד ובשום שלב במנוח, עת חצה את מעבר

עמוד 1

החצייה.

ב. הנאשם לא ראה את המנוח על אי התנועה ומעבר החצייה, חרף שדה הראייה של 70 מ' שאפשר לנאשם להבחין במנוח מבעוד מועד.

ג. הנאשם לא האט את מהירות נסיעתו כנדרש ולא בלם את רכבו במועד.

ד. הנאשם לא נהג כפי שנהג סביר המכיר את הכביר, היה נוהג בתנאי הזמן והמקום.

ה. הנאשם נהג בחוסר זהירות, בחוסר מיומנות ובחוסר תשומת לב למתרחש בדרך.

במעשיו גרם הנאשם ברשלנותו, למותו של המנוח, תוך שימוש ברכב. עבירה על סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בצירוף סעיף 64 וסעיף 40 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

טיעוני התביעה

לטעמה של התביעה על בית בית המשפט לקבוע כי באירוע נשוא הדיון כאן מדובר ברשלנות ברף הגבוה. כך בהתייחס למהירות הנסיעה האיטית של המלגזה, באופן שהיה שהנאשם היה חייב וצריך להבחין בהולך הרגל מבעוד מועד, שדה הראייה הפתוח לפניו, וכן בהתייחס לעובדה כי עובר לפגיעה הספיק המנוח לצעוד 5.5 מ' בתוך תחום מעבר החצייה, כל זאת מבלי שהנאשם הבחין בהולך הרגל כלל. כאמור, ולפי פסיקה שהציגה בבית המשפט, לעניין מתחם הענישה בתיקי גרם מוות ברשלנות, מבקשת התביעה מבית המשפט להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל, בין 12 ל- 24 חודשים, פסילה בפועל בין 8 ל- 15 שנות מאסר, ולפיצוי כספי לטובת משפחתו של המנוח. וכך בשל דרך התרחשות התאונה, חובת השמירה על קדושת החיים. לעניין מתחם הענישה כפי שהציגה התביעה, ראה:

עפ"ג (ת"א) 26904-04-14 **מדינת ישראל נ' תומר זוהר**, שם נקבע כי מתחם ענישה הוא 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג(ת"א) 62005-07-14 **מדינת ישראל נ' בן זאב**, בעקבות ערעור המדינה, הוחמר עונשו של נאשם מ- 10 חודשי מאסר בפועל, ל- 15 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ(ת"א) 29471-06-14 **סונגו נ' מדינת ישראל**, שם נדחה הערעור על עונש של 17 חודשים מאסר בפועל.

רעפ 2996/13 **טטיאנה נייאזוב נ' מדינת ישראל**, שם נקבע כי התחשבות בנסיבות אישיות לפטור ממאסר בפועל, תעשה במקרים חריגים בלבד, תוך הבאת מידת הרשלנות בחשבון.

בתו של המנוח, הגיעה לדיון וסיפרה כי מאוד קשה למשפחה עם האובדן, אימה סובלת מאוד וקשה לה מאוד להתאושש, מבקשת שיפצו את אימה.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם מבקש מבית המשפט, לראות לנגד עניו את העובדה כי הנאשם הודה מיד בכתב האישום. לשיטתו לא ניתן להתעלם מהעובדה כי הייתה רשלנות תורמת מצדו של הולך הרגל בן 82, לגרם התאונה ובאופן שבו ירד לתוך מעבר החצייה, כשהוא אוחז בידו הימנית בלוח פלסטיק גדול שהסתיר את מרבית גופו מכיוון הגעת המלגזה, דבר ויתכן כי שגרם למנוח, שלא להבחין במלגזה המתקרבת מימינו, ולצעוד "ממש אל תוך המלגזה". ובשל אותה סיבת הסתרה, באותה העת הוסתר גוף הולך הרגל מעיני הנאשם. זאת ועוד, הוא הפנה לתקנה 110 (א) לתקנות התעבורה, אוסרת על הולך רגל לחצות את הכביש, אלא לאחר שבדק את מצב התנועה ונוכח שאפשר לחצותו בבטיחות. אשר על כן מבקש מבית המשפט לייחס לנאשם רשלנות ברף הנמוך.

בא כוח הנאשם הפנה את בית המשפט אל תסקיר קצין המבחן המצייר את תמונת חייו של הנאשם. לפיה הנאשם מנהל אורח חיים תקין, אדם שלמרות שנקלע לתוך מסכת חיים קשה ביותר משחר נעוריו, השכיל לנהל אורח חיים נורמטיבי. מבחינה תעסוקתית הוא שמר על תפקוד תקין ויציב לאורך שנים. עובד מסור ואחראי, שאף זכה לאות הצטיינות בעבודתו. אדם נעים הליכות, הגון וישר. הקים משפחה בה הוא המפרנס היחידי לאשתו ולחמשת ילדיו. גבר אשר מתנהל באופן יציב במישורי חייו השונים, מרוכז בחיי עבודה ומשפחה ומחזיק בעמדה בסיסית ערכית באשר לחובת הציות לחוק.

לפי טעמה של ההגנה, נכון כי בסופו של יום בית המשפט יאמץ את ההמלצות כפי שמופיעות בתסקיר קצין המבחן, לפיהם קובעת קצינת המבחן כי הנאשם יתקשה להתמודד עם עונש מאסר לריצוי בפועל, ולכן היא ממליצה לבית המשפט לשקול בחיוב הטלת עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות, ובנוסף צו מבחן למשך שנה אחת.

הסנגור הפנה אל מתחם הענישה, והגיש שורה ארוכה של פסקי דין שבהם למרות התוצאה הקטלנית הסתפקו בתי המשפט השונים במאסר בדרך של עבודות שירות, לעניין זה ראה:

ע"פ(חי) 1723-09-14 **עוטאללה נ' מדינת ישראל**, נקבע, כי עונש של ארבעה חודשים מאסר בפועל יבוטל ובמקומו, ירצה הנאשם עונש של שישה חודשים בדרך של עבודות שירות.

ע"פ(חי) 31014-03-14 **כרמון נ' פרקליטות מחוז חיפה - פלילי**, שם נקבע כי עונש של 11 חודשים מאסר בפועל יבוטל ובמקומו, תרצה הנאשמת עונש של שישה חודשים בדרך של עבודות שירות.

עפ"ת(נצ) 43705-08-14 **מדינת ישראל נ' פנחס אזרזר**, נגזרו על נאשם ארבעה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

מתחם העונש ההולם

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, כעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין, כאשר בתוך מתחם העונש יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

ככלל, מתחם העונש ההולם הספציפי, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, בנסיבות של דריסת

הולך רגל על מעבר חצייה, נע בין מאסר בפועל בן 8 חודשים לבין מאסר בפועל בן 24 חודשים, לצד פסילת רישיון לשנים, לתקופה דו ספרתית וענישה נלווית בדמות מאסר מותנה ופיצוי למשפחת הקורבן.

לעניין זה ראה: רע"פ 2525/09 יצחק זדה נ' מדינת ישראל;; רע"פ 1300/14 קובי מורי נ' מדינת ישראל, רע"פ 811/11 סאיד מסארווה נ' מדינת ישראל, רע"פ 7913/07 אברהם רמז נ' מדינת ישראל, גמ"ר (תל אביב) 5083-02-12 מדינת ישראל נ' סונגו, ע"פ (תל אביב) 2947-06-14 סונגו נ' מדינת ישראל;; עפ"ת (מחוזי מרכז) 3370-12-11 יהודה חן נ' מדינת ישראל, ע"פ (תל אביב) 39563-08-14 אברהם רפאל נ' מדינת ישראל, עפ"ת (מרכז) 24573-05-13 פטר נ' מדינת ישראל,

הכללים המנחים באשר לעבירה זו נקבעו במסגרת ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל.

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

ההלכה המסכמת והמושרשת בעניין מעברי חצייה, הינה ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, שם קבע כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, כהאי ליסנא:

" הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו".

כב' השופט חשין קבע כי רשלנותו של הולך הרגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי עובדתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

כב' השופט הנדל, מחדד את חובת הצפיות, בעיקר כלפי אוכלוסיות ממוקדות, כדבריו:

"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת עפ"י הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסיה ממוקדות כגון ילדים וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

מידת הרשלנות

לעניין בדיקת מידת רשלנות הנאשם, אלה הדברים העיקריים שיש לתת עליהם את הדעת:

1. מהירות נסיעתה האיטית של המלגזה, עובר לתאונה.
2. רוחב הכביש ומרחק החצייה של המנוח - בתחום המעבר.
3. השפעת עובדת נשיאת לוח הפלסטיק, בידי המנוח, באופן שחלק מגופו הלכה למעשה הוסתר מעיני הנאשם, ומאידך גיסא בולטות הלוח בתוך תחום מעבר החצייה.
4. אופן כניסתו של המנוח לכביש ותחילת חצייתו במעבר החצייה- תוך התעלמות מהמלגזה המתקרבת בנסיעה למעבר.

לאחר שבחנתי את נסיבות האירוע בתיק שבפני, ומצאתי כי דרגת רשלנותו של הנאשם הינה ברף הבינוני, לאחר שבחנתי את הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה, נע בין 6 - 18 חודשי מאסר בפועל ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 7-15 שנים.

הנאשם בן 55, לחובתו 13 הרשעות קודמות בתעבורה, שתיים מתוכן בגין אי מתן זכות קדימה להולך רגל, האחרונה משנת 2002. הנאשם נעדר עבר פלילי.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה האפשרית, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, על כן נתון זה צריך לקבל ביטוי גם בתוצאה.

ראה בע"פ (תא) 31933/06, קלגסבלד נ. מדינת ישראל

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

מנגד, העיקרון של שמירת ערך קדושת החיים הגובר על ערך נסיבותיו האישיות של הנהג הפוגע.

מכול הנאמר עד כאן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מטיל על הנאשם - 6 - חודשי מאסר בפועל, המאסר הוא מאסר של ממש.

על הנאשם לתאם הכניסה למאסר, כולל אפשרות של מיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון בשב"ס, בטלפון: 08-9787377.

להבטחת ההתייצבות למאסר, אני מוציא בזאת צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הנאשם, אשר תוקפו יעמוד עד למועד ההתייצבות למאסר, ואז יבוטל.

אני מעכב את ביצוע עונש המאסר עד ליום - 08.09.15.

2. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של - 7 - שנים.

3. אני מטיל על הנאשם - 6 - חודשי מאסר, והמאסר הוא על תנאי למשך - 3 - שנים, שלא יעבור עבירה של גרם מוות ברשלנות, בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין תשל"ז-1977, ביחד עם סעיפים 64, ו-40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1977.

4. הנאשם ישלם סך של - 6,000 ₪ כפיצוי למשפחת המנוח. ביצוע לתשלום עד 8.9.15.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ה, 28 יוני 2015, בנוכחות הצדדים.